

Als je bij het wieden de wortels vergeet...

Inkijkexemplaar

Simone
Grimberg

ONKRUID

Simone
Grimberg

ONKRUID

Eerste druk, oktober 2019

© 2019 Simone Grimberg/Lima Books
Auteur: Simone Grimberg

Redactie: Marja Duin
Vormgeving: Denise Grimberg
Omslagfoto: Rens Plaschek
Model : Lianne Derksen, Lotte Hetem
Druk: Pumbo.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Lima Books Gendt. *No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Lima Books Gendt.*

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.simonegrimberg.nl

www.limabooks.nl

ISBN: 978-90-826958-1-6

NUR: 332

‘Met onzichtbare draden wordt men het
stevigst gebonden.’

Friedrich Nietzsche

Proloog

Barneveld, 11 augustus 2014, 22.45 uur

Mijn lijf staat in brand. In mijn oren ruist een waterval. Mijn adem piept als ik het door mijn opgezwollen keel naar binnen zuig. Ik heb het gehaald, maar ik moet opschieten.

In een haast onmogelijke houding probeer ik de sleutel onder de steen vandaan te friemelen zonder de bewegingsmelder te activeren. De buitenlamp floept pas aan als het koude metaal in mijn handpalm drukt. Ik schiet achter de buxusbollen en dank God op mijn blote knieën dat ik de sleutel heb.

Het is je eigen schuld.

Hield dat repeterende refrein in mijn hoofd maar op. In het losgetrokken vel boven mijn oog springt mijn hart naar buiten. Ik ben drijfnaat, maar niet alleen van de regen.

Op de tast trek ik de veiligheidssluiting van mijn kapotgetrokken horloge open. Er is al een uur verstreken sinds ik haar belde met de oproepelefoon van mijn werk. Ze beloofde te komen.

Wat heb ik gedaan? Niemand mag het weten. Alleen zij.

De wind speelt met mijn samengeplakte krullen. Ik huiver. Waar neemt deze kolk mij mee naar toe?

Anna! Anna hier ben je.

Zijn zure adem van gegrilde uien ketste tegen mijn gezicht toen hij me vastbond. Ik herkende zijn vingers met afgekloven nagels. O God, laat me mijn bewustzijn verliezen, bad ik, maar Hij besloot anders. Ik moest alles meemaken.

Ik schud mijn hoofd als een hond na het zwemmen, maar de glooiing van zijn gezicht verdwijnt niet. Paniek davert door mijn lichaam.

Vlucht.

Ik schuif tegen de muur omhoog en steek de sleutel in het slot. Mijn huid begint opeens te jeuken alsof ik gestoken ben door tientallen muggen. Het gebed in mijn hoofd versnelt. Ik sluit de deur zachtjes achter me. Wat is dat?

In de levensgrote spiegel in de gang verschijnt een schim. Ze lijkt op mij, maar ik herken haar niet. Grote god. Dat linkeroog, leeg als een bodemloze put. Dikke druppels hebben strepen achtergelaten op haar gezicht.

Heel voorzichtig verschuif ik de ooit zo bijzondere krullen. *Nee!* Haar oog zwemt in een bloederige massa. Haar gezicht vertrekt als ik naar haar toe schuif. Ik wil het niet, maar ik blijf kijken naar het meisje in de spiegel dat ooit mijn naam droeg.

Natte grond wrong zich tussen mijn tanden en mijn hoofdhuid ontplofte toen ik aan mijn haren meetrokken werd. Gillen, laat iemand me horen, maar ik hield mijn mond.

Vol agressie beukten zijn gympen in mijn zij. Het werd zwart voor mijn ogen, maar ik bleef zijn gierende ademhaling horen. Hij omklemde mijn kaken en duwde zijn vingers in mijn mond. Dat was nog niet het ergste.

Mijn tanden klapperen. Ik staar naar het zomerse jurkje dat gerafeld afsteekt tegen haar bleke huid. Haar handen bedekken de lichte bollingen. De koude tepels plakken aan haar handpalmen. Haar knieën zijn geschaafd. Zwarte drab loopt over haar gebutste schenen. Ze draagt geen schoenen, alleen een witte sok aan haar rechtervoet.

Anna! Anna, hier ben je. Kijk!

‘Heilige Maria, Moeder van God,’ zeg ik hardop in een poging haar terug te halen.

De verlossende deur staat op een kier. Ik laat me ertegenaan vallen en wring langs het massieve hout. De jeuk verspreidt zich razendsnel en roept me te krabben.

In kleine teugen snuif ik de mufte wierook en uitgebluste kaarslucht naar binnen. Mijn longen ontspannen bij de vertrouwde geur, mijn borstkas beweegt in een ander tempo. Ik schuifel tot de laatste bank naar de altijd brandende Godslamp.

‘Vergeef me.’ Mijn stem krast tegen Maria van Altijd Durende Bijstand. ‘Ik ben schuldig.’

Ik durf haar niet aan te kijken, maar steek meer kaarsen aan totdat de tafel als één grote lichtbron flikkert. Mijn woorden echoën zoals dat alleen in de kerk kan.

Kaarsvet lekt over mijn hand als ik voetje voor voetje het hoofdaltaar nader over het middenpad. De oneffenheden in de vloer steken als een pijl door mijn benen. Voor Haar kleine altaar steek ik de voorste kaars aan en waag Haar nu een blik toe te werpen. Ze fluistert me woorden toe die ik niet kan verstaan, maar wel voel. Heel voorzichtig zet ik mijn voet plat op de grond en recht mijn knie.

De haren op mijn lichaam prikken als kleine spelden in mijn huid. Door het onophoudelijk beven zijn de kaarsen uitgegaan. Zachtjes laat ik mij op het houten bankje zakken. Pijn brult door mijn lichaam. Ik wil Haar alles vertellen, maar de woorden zitten vastgeplakt in mijn keel.

‘Heilige Maria, Moeder van God, bid voor ons, zondaars.’

Mijn knieën trekken als magneten naar elkaar. Mijn stem piept. Ik wil dit niet, maar mijn gedachten hobbelen daas over het niet verkozen pad.

Alsof er een messcherp voorwerp naar binnen stak en zich met stotende kracht steeds dieper in mij wrong. Ik gilde niet,

maar kotste mijn ziel naar buiten op het moment dat zijn vingers in mijn mond verslapten. Lieve God, laat me in leven. Nu weet ik dat ik nooit meer de Anna zal zijn die ik was.

Er galmen kloppen op de eiken toegangsdeur.

Mijn adem stukt. Als gestoken draai ik me om naar het donkere portaal. *Rustig!* Het kan maar één persoon zijn. Het lopen gaat makkelijker dan net. De ijskoude tegels verkoelen mijn opengeschaafde voet.

‘Hallo,’ zeg ik vlak voor de deur.

‘Anna?’ Haar stem klinkt anders, binnensmonds.

Ik twijfel, maar als ze mijn naam herhaalt, open ik de deur. Snel glipt ze naar binnen en duwt zich zachtjes tegen mij aan. Onverstaanbare woorden warmen mijn nek. Rozige shampoo prikkelt in mijn neus en haar razende hartslag klopt tegen mijn wang. Heel langzaam laat ze mij los. Schaars licht valt op haar gezicht.

‘O jee.’ Mijn hand reikt naar haar gezicht. ‘Wat... zie je eruit. Wat is er gebeurd?’

Ze schudt bijna onzichtbaar haar hoofd en zet een stap bij mij vandaan.

‘Je schoenen en je sok,’ mompelt ze zonder haar lippen te bewegen.

‘Wie heeft je...? *Zij ook?*

Ik staar naar haar oogkas. Ontploft als een rijpe steenpuist met een opstaande rand, rood en enorm opgezet.

‘Je telefoon heb ik niet gevonden. De boodschappen laten liggen,’ zegt ze hol.

Ik schrik op. ‘Maar dan weten ze...’

‘Anna.’ Ze komt heel dicht tegen mij aan staan en vouwt haar vingers door de mijne. ‘Niets zeggen.’

‘Nooit!’

‘Nooit.’ Ze blaast recht in mijn gezicht. ‘Kom, we gaan je wassen.’

1

Duitsland, 12 mei 2019, 07.00 uur

‘Relax, jongen, je bent vrij,’ zegt de man.

Tristan durft hem niet aan te kijken. Jezus, hij kan zijn benen niet stilhouden. De veter van zijn sneaker is losgelaten en wipt mee met de spastische beweging van zijn voeten. In zijn keel brandt maagzuur. Hij probeert het weg te slikken maar wordt er kotsmisselijk van. Kan er geen raam open? Vanuit zijn ooghoeken probeert hij de bestuurder te bekijken. Rustig blijven... Niet laten merken dat zijn hart bijna uit zijn oren naar buiten springt.

‘Jo, achterin ligt een tas.’ De man praat tegen de achteruitkijkspiegel en wacht totdat de bakkersjongen opkijkt van zijn mobiel. ‘Er zit een fles wijn in, geef die maar aan Tristan.’

Er volgt een harde klets op zijn been. Moeiteloos omklemt de hand zijn dij. Zijn loszittende jeans wordt strakgetrokken, hij kan niet anders dan de man aankijken. Heel even.

Goeiendag, wat een harses.

‘Je bent vrij, eindelijk toch. Geniet ervan.’

Een uitbundige lach echoot in de auto. Hij moet deze lach toch kennen, hard met open mond. Maar van wie? Hij spit in zijn gedachten, maar nergens komt herkenning bovendrijven.

Over zijn schouder ziet hij dat de bakkersjongen geen haast maakt. Zijn mobiel leidt hem af.

Schiet op met die wijn.

Het betrouwbare gezicht, zacht, oneffen met her en der wat sproeten, laat een harde boer en begint om zichzelf te grinniken.

Hij verontschuldigt zich niet en knipoogt naar hem, net zoals hij eergisteren deed toen hij met een krat vol broden de keuken binnenkwam.

Quasi achteloos was hij naar de altijd drukdoende Willem gelopen om toestemming te vragen hem mee te nemen naar zijn bakkersscooter die buiten het terrein stond. Dat was eigenlijk tegen de regels in: een gedetineerde mag alleen onder begeleiding naar buiten. Maar de uitstraling van de jongen schepte vertrouwen, ook bij Willem, het hoofd van alle leidinggevendenden op het survivalkamp.

Schuifelend en starend naar zijn Nikes, om de controle te houden op elke pas die hij zette, volgde hij de laaghangende spijkerbroek met gympen. Pas toen de buitendeur met een doffe bons in het slot viel, keek hij op. Hij nam de bakstenen muur, hoog en bedekt met een bloeiende klimmer, in zich op. Snoof de zuivere geur van hout op. Bekeek de tuin vol met rozen in knop. Ze overwoekerden het vervallen dak boven de waterput. Het leek op het kleuren pallet van een beroemd schilderij. Jarenlang had hij vastgezet in een dagelijks geprogrammeerd ritme. En nu? What the fuck was er aan de hand? Hij stond buiten en kon zonder enige moeite de benen nemen.

Hij naderde het eind van het pad en staarde naar de bakkersjongen die naar hem floot. Zijn hand vloog in de lucht en hij spoorde zijn lichaam aan, maar zijn benen leken verdoofd, slap en beschonken.

‘Kijk eens hoe prachtig de *Astrantia Major* in bloei is en hier de *Echinacea Purpurea*.’ Zijn moeder kneep in zijn hand. Hij volgde haar dribbelende pasjes onder haar eeuwige lange rok. Gewoontegetrouw betrad ze de tuin op blote voeten, het eelt was gebarsten en in de kloofjes huisde permanent opgedroogde modder. Moeiteloos somde ze de Latijnse namen van de planten op alsof het een koorzang betrof. Hij kende ze allemaal, de *Prunus Seracifera*, *Viburnum Opulus*,

Brunnera Macrophylla. Rotmens. Een lafaard, dat was ze.

Zestien jaar was ze zijn mama, tot het moment dat de politie voor de deur stond om hem mee te nemen. IJzig kalm hoorde ze aan waar haar zoon van beschuldigd werd. Ze draaide zich naar hem toe en kneep haar ogen tot spleetjes. Achter hem drukte de zwangere buik van zijn vader. Een paar tellen lang keek ze ook hem strak aan en stapte zowaar uit haar keurslijf van brave gelovige. Haar mond braakte de meest afschuwelijke woorden uit. Tot slot volgde een vernietigende klap. Hij bestond niet meer als haar zoon en ze beloofde dat ze hem nooit meer aan zou kijken.

Later, in de bak, vertelde zijn vader – ook met een vloek, dat wel – dat ze vertrokken was naar haar familie in Canada. Ze hoefde ook niet meer terug te komen. Zij had de beschuldigingen van de politie meteen voor waar aangenomen en dat paste niet bij een moeder. God, wat miste hij haar!

Vlakbij de bakkersjongen draaide hij zich al lopend om. De boerderij lag er verlaten bij. Iedereen bleef tot de laatste minuut in zijn nest liggen om weer ongemotiveerd aan een survivalverplichting mee te doen. Hij haalde een hand door zijn haar en wandelde de gietijzeren poort uit. Geen uniformen, geen rammelende sleutelbossen of overhemden met opgewarmde okselkringen. Ineens was hij vrij op het terrein. De oneindige heuvels van het Duitse landschap leken hem te roepen. Ren!

Pardoes botste hij tegen de bakkersscooter op.

De jongen hees glimlachend zijn broek omhoog. ‘Ik ga je helpen om te ontsnappen.’ Hij rook naar pepermunt, waarmee hij de tabaksgeur leek te willen verdoezelen. ‘Overmorgen neem ik je weer mee naar buiten. Daar, bij die grote boom, staat dan een auto op je te wachten. De man die je meeneemt, zet je later op de trein

naar Roemenië. Hij geeft je geld voor de eerste dagen. Jij moet even uit het zicht blijven en daarna ben je vrij.'

Sprak de jongen tegen hem?

Zijn mond bewoog net zo druk als zijn lijf terwijl hij ondertussen de kratten met broden op elkaar stapelde. Ook van een afstand moet het eruit gezien hebben als een stoer verhaal, waarbij de bakkersjongen met zijn hoofd naar de oude eik gebaarde en Tristan daarbij aantikte. Niemand kon zien hoe hij worstelde met de vragen die dat ene woord bij hem opriep. Ontsnappen. Zijn versnelde hartslag belemmerde hem te reageren. Als een ratel echode het in zijn oor. *Ontsnappen. Ontsnappen.*

Was het dan eindelijk zover? En zou het zo gemakkelijk gaan als de jongen het voorschotelde? Meelopen, instappen en uit het zicht?

Geen stinkende adem meer van zijn kamergenoot, geen controles tussen zijn kleding en geen nutteloze dwangarbeid. Al die jaren voor niets. Niemand geloofde hem. Hij had het niet gedaan, zij had gelogen.

Joh, wat zou hij het missen die sociale vaardigheidstraining. Alsof hij contactgestoord was. Hij kotste van dat psychologische gezeur over zijn seksuele behoeftes. Nog even en hij was echt de maniak die ze dachten te hebben berecht. Hij moest zich openstellen, zoals ze dat noemden, maar die snitchers van psychiaters waren stuk voor stuk allemaal zaadfouten. Alles werd doorgebriefd. Wat nou geheimhoudingsplicht. Het bezorgde hun een goede naam als ze weer een jongere delinquent hadden gehersenspoeld.

Soms raakte het hem zo dat hij begon te hyperventileren en moest wachten totdat de dokter hem een rustgevend middel toediende. Vijf jaar lang had hij onschuldig gevangengezeten. Dat voelde als een stalen band om zijn borstkas die hem belemmerde te ademen zoals hij wilde.

Nu stond hij hier. In de frisse ochtendlucht, bezig de woorden te vatten die hem vertelden dat hij vrij zou zijn. Nooit meer staren naar de vier muren om hem heen. Geen deur die met een lichte tik in het

slot viel. Het had hem ieder dag bij zijn strot gegrepen. Ondanks dat hij zich probeerde te vermaken met een Playstation – niet eens het nieuwste type – of met het beperkte internet, bevestigde dat geluid zijn gevangenschap.

De bakkersjongen leek zijn gedachten te volgen, trok zijn broek omhoog en reikte hem drie opgestapelde kratten aan. Hij haalde zijn schouders op en knipoogde, want meer viel er niet te zeggen.

Tristan strompelde tot vlak voor de achterdeur. Daar gleeed de jongen hem voorbij en drukte met zijn kin op de bel. De deur zoemde open en een paar tellen later knersten zijn schoenen over de lelijke bruine tegelvloer in de gang. De stank van beschimmeld wasgoed prikkelde in zijn neus. In de keuken liet hij de kratten met een klap voor de voorraadkast vallen en greep naar de bovenste die er bijna afgleed. Hij beleefde de ruimte alsof hij er van bovenaf op keek.

De bakkersjongen legde de bestellijst op het bureau van Willem, mompelde iets onverstaanbaars. Willem draaide zijn hoofd, waarbij zijn nekwervels knakten. Hij tuitte zijn lippen na een blik op zijn horloge en krabbelde met grote omhalen zijn paraaf. Beiden verdwenen achter elkaar aan de keuken uit.

Onthand staarde Tristan naar de broden, totdat zijn corveemaatje hem er luidruchtig aan hielp herinneren dat hij niet van plan was het ontbijt in z'n eentje klaar te zetten. *Gannef.*

*Meer lezen?
Koop dan het boek.*

www.simonegrimberg.nl

 lima
Books

www.limabooks.nl

1 9 8 4 9 7 8 9 0 8 2 6 9 5 1 6

5 1 6 3 0 0 2 0 5 3 0 1 6

NUR 332